

Els deixebles d'Emaús caminaven decebutos. Tornaven a casa. Havien viscut amb entusiasme l'itinerari d'aquell que esperaven que seria el

Messies alliberador. Havien posat tota la seva confiança en ell. L'havien vist fer miracles, guarir malalts, ressuscitar morts. L'havien sentit parlar com ningú mai no havia parlat. Havien vist les multituds que seguien Jesús i havien vibrat sentint-se part d'aquella massa. S'havien fet moltes il·lusions a l'entorn de la persona de Jesús de Natzaret. I tot havia acabat com el rosari de l'aurora.

"Nosaltres esperàvem..." –diuen–. Ara ja no esperen res. El camí que va a Emaús –un lloc, per cert, que ningú no ha sabut precisar on es troba– és un camí de decepció, un camí d'increença.

A vegades ens pot fer l'efecte que molta gent d'avui va pel camí de la increença. "Hi ha una greu crisi de fe", diem. Però, fixem-nos que quan diem això, mentalment donem per fet que nosaltres som creients i que hi ha una gran massa de gent que no ho és. Amb tot, qui ens ho ha dit que això és tan simple? O blanc o negre. No. És probable que hi hagi molts matisos de gris.

Tota fe ha de viure un procés. I aquest procés no es pot imposar, no és controlable, ni és evident. Es va teixint misteriosament en el cor de cada persona. És per això que no podem dir qui té fe i qui no en té, perquè no ho sabem. No ho podem mesurar.

Potser el més assenyat és considerar que tothom es troba en camí. I el primer pas d'aquest camí, com al principi d'una cursa,

és on hi ha una aglomeració més gran de gent. Quan una persona es col·loca davant del misteri de Jesús, la primera reacció és de rebuig; només es fixa en els aspectes que considera negatius: la creu, la negació d'un mateix, el misteri del mal... El primer estadi és el de no entendre res.

Però el camí continua. Hi ha un segon pas: **la Paraula de Déu**. "Llavors els va obrir el sentit de les escriptures". Aprofundint la Paraula comencem d'entendre algunes coses, ens eduquem per entendre els camins de Déu. És la formació que tantes vegades ens planyem de no tenir.

I un tercer pas: l'Eucaristia. Els deixebles van reconèixer Jesús quan partia el pa. No és pas evident, ni de bon tros, que Jesús es manifesti en el pa i el vi consagrats dins la missa. Ho creiem per la fe. Per això molta gent no hi ve, perquè no hi troba res. No ha arribat a aquest nivell.

I un quart pas: El ressuscitat es posa a caminar al nostre costat, misteriosament, esperant que el reconeguem. Si és difícil creure que el pa i el vi són la presència de Jesucrist, també ho és creure que aquell que tinc al costat, especialment aquell amb qui no m'entenc, el qui em cau tan malament, és presència de Jesús vivent.

Són nivells del procés de la fe. I encara hi ha un darrer pas: **els deixebles d'Emaús** desfan el camí un cop han reconegut el Crist. S'adonen que anaven per mal camí i tornen cap a Jerusalem. Ara no caminen, corren. El cor els crema per comunicar la notícia a tothom qui la vulgui sentir.

En la nostra pregària, no ens hauríem de cansar de demanar a Déu que faci madurar en nosaltres el do de la fe.

Enric Roura

Parròquia Santa Maria Blanes

DIUMENGE TERCER DE PASQUA

26 d'abril de 2020

<http://www.parroquiesdeblanes.org>

VA PER LLARG, AIXÒ?

Hem assolit la sisena setmana de confinament i encara no veiem el final d'aquest malson. Tothom diu: "Això va per llarg". Sembla que la fase més aguda de l'epidèmia ha quedat enrere, però continua havent-hi nous contagis i un degoteig de morts inexorable.

Són especialment tristos els enterraments que fem en aquests dies. Només són permesos al cementiri. Un respons breu, amb la presència de tan sols tres familiars, que la majoria de vegades no han vist el seu ésser estimat d'ençà que el van ingressar a l'hospital, i no se'ls permet en cap moment d'obrir el taüt.

Els altres difunts –i ara són la majoria– són incinerats i la família guarda les cendres a casa, esperant que un dia es pugui fer un comiat comunitari.

Quan s'acabi el confinament i es puguin fer cerimònies a l'església, serà convenient de celebrar una missa en memòria de tots els difunts que ens han deixat durant aquests dies. Això, a part de les celebracions particulars que cada família pugui demanar.

Tot és atípic en aquesta pandèmia. Dic la missa tot sol cada dia i m'hi

sento molt estrany, no m'hi acabo d'acostumar. Hem deixat enrere una Setmana Santa i una Pasqua en blanc. Hem ajornat les primeres comunions fins al setembre o l'octubre, tot i que no sabem si aleshores podrem fer novament celebracions litúrgiques. Podrem celebrar la festa major?

Tot queda en suspens. I els problemes econòmics comencen a ser la primera preocupació per a molta gent. L'església parroquial roman tancada però Càritas no ha tancat. La dimensió solidària de la parròquia no pot tancar. El Servei d'Aliments continua obert i en les darreres setmanes ha atès més de 200 nous usuaris. Hi ha perill que aquest servei d'aquí a poc quedi col·lapsat. Des d'aquestes ratlles, felicito una vegada més els voluntaris de Càritas que atenen aquest servei. I també agraeixo la generositat de les entitats que van donant aliments i els donatius en metàl·lic que rebem en aquestes circumstàncies excepcionals.

No perdem la fe que ens en sortirem. Tot anirà bé, amb l'ajuda de Déu.

Enric Roura, rector.

LA DEBILITAT ENS FA MÉS HUMANS

Com a Església, tenim una oportunitat única d'il·luminar la humanitat amb una nova pastoral de la incertesa, de la fragilitat, de la inseguretat, de l'avorriment... perquè des d'ella es trobin amb aquest Déu que no és aliè a cap d'aquestes inquietuds humanes.

Tot semblava funcionar segons l'establert. El casament anava "perfecte". Els servents tenien feina, el mestre de cerimònies ho tenia tot sota control, els protagonistes gaudien de l'esdeveniment sense mesura, els protocols i tradicions fins ara establerts es realitzaven sense cap tipus de qüestionament. Fins i tot els captaires esperaven a fora per recollir les sobres sense molestar gaire. Cadascú sabia quin era el seu paper i quin costat li havia "tocat" en aquest gran esdeveniment. El goig regnava en l'atmosfera social i l'alegria embriagava a tothom, sense saber el que es podia estar coent als fogons. És igual. Si pots fer-ho, has de fer-ho; i fer-ho com si no hi hagués un demà.

Però, de sobte, el vi es va acabar. I encara que continuava havent-hi llum, les seves ànimes es van omplir de fosc. Els caps de setmana ja no eren diferents, els seus dies eren monòtons, la llibertat com fins ara l'havien concebuda no tenia sentit. Els plans immediats s'esvaien... El ritme de la festa s'apagava de cop i volta.

"Feu tot el que Ell us digui", va dir aquella dona. Omplir el buit de les seves gerres amb alguna cosa que faci possible el miracle en les seves vides. Així ho van fer. I així va passar.

Se'ns brinda l'ocasió històrica, com a Església, de "liderar" una estratègia de continguts **des de la nostra Església** familiar, local i universal perquè en el "suposat" buit actual, altres trobin una aigua que els permeti fer-se la pregunta sobre Déu en les seves vides i així, possibilitar la trobada amb aquest Déu de Jesús.

Construir continguts des de la seva gerra suposa no només emetre missatges, celebracions o oracions a través d'un nou canal en línia per als nostres. Suposa a més atrevir-nos a construir continguts que satisfacin aquestes inquietuds tot deixant la porta oberta a la transcendència. Si no ho fem nosaltres, ho faran els gimnasos, les plataformes de continguts, els proveïdors de tecnologia... deixant també una porta oberta, però en aquest cas, a la seva subscripció *premium* de pagament. Mai una Església domèstica havia tingut tant de sentit. Mai una Església domèstica va haver d'estar més present fora de casa seva.

Atreix-te a crear amb la teva actitud alguna cosa que entri en aquest espai de trobada possible des de la seva debilitat, fragilitat, avorriment, monotonia, quotidianitat,... amb la clara certesa que no tot depèn de tu, però sabent que el vi millor està per arribar.

De qui es recordarà la humanitat després d'aquesta interrupció? A on posaran la seva atenció? La ciència? La tecnologia? El teletreball? L'OTAN biològica?... D'aquesta Església cridada a sortir cap enfora depèn que sigui també del que és Humà, el Diví.

Carlos Luna

TINGUEM CURA DE LA CASA COMUNA

El 50è Dia Mundial de la Terra és una oportunitat per renovar el nostre compromís **d'estimar la nostra llar comuna i cuidar-nos d'ella i dels membres més febles de la nostra família.** Tal com ens ho està demostrant la tràgica pandèmia del coronavirus, només junts i fent-nos càrrec dels més febles podem superar els reptes globals. La Carta Encíclica *Laudato si'* té aquest subtítol: **"sobre la cura de la casa comuna". (...)** Hem de fer que creixi en nosaltres la consciència de la cura de la llar comuna. (...)

Hem pecat contra la terra, contra el nostre proïsme i, en definitiva, contra el Creador... I com reacciona la terra? Hi ha una dita espanyola que és molt clara, i diu: **"Déu perdona sempre; nosaltres els homes perdonem algunes vegades sí, algunes vegades no; la terra no perdona mai".** La terra no perdona: si nosaltres hem fet malbé la terra, la resposta serà molt dura.

¿Com podem restaurar una relació harmoniosa amb la terra i amb la resta de la humanitat? **Una relació harmoniosa... Moltes vegades perdem la visió de l'harmonia: l'harmonia és obra de l'Esperit Sant. (...)**

El relat bíblic de la creació acaba així: *«Déu veié que tot el que havia fet era molt bo»* (Gen 1,31). Quan veiem aquestes tragèdies naturals que son la resposta de la terra al nostre maltractament, penso: **"Si pregunto ara al Senyor què en pensa, no crec que em digui que tot està molt bé".** Som nosaltres qui hem fet malbé l'obra del Senyor! (...)

Estimats germans i germanes, «despertem el sentit estètic i contemplatiu que Déu ha posat en nosaltres» (Exhortació apostòlica postsinodal *Querida Amazonia*, 56). La profecia de la contemplació és una cosa que aprenem sobretot dels pobles originals, **que ens ensenyen que no podem tenir cura de la terra si no l'estimem i no la respectem. Ells tenen aquella saviesa del "viure bé", no en el sentit de passar-s'ho bé, no: sinó de viure en harmonia amb la terra. Ells anomenen aquesta harmonia "viure bé".**

Al mateix temps, necessitem una conversió ecològica que s'expressi en accions concretes...

Voldria animar a organitzar intervencions concertades també a nivell nacional i local. És bo convergir junts des de totes les condicions socials i donar vida també a **un moviment popular "de base". (...)**

En aquest temps pasqual de renovació, esforcem-nos per estimar i donar valor al magnífic do de la terra, la nostra llar comuna, i per tenir cura de tots els membres de la família humana. Com a germans i germanes que som, demanem junts al nostre Pare del cel: **"Envia el teu Esperit i renova la faç de la terra"** (cf. Salm 104,30).

(PAPA FRANCESC. Fragments de la catequesi amb motiu del 50è Dia Mundial de la Terra. 22/04/2020)